

מסורת הש"ס

(6) ויהי (ג.) ב' לתמוז.
(7) ויהי (ד.) ב' לתמוז.
(8) ויהי (ה.) ב' לתמוז.

תורה אור השלם

1. ויהי השבת תעשה לך
שבועת ימים באספך
מגדלך ומיסקך.
דברים טו יג
ואשר יתעשר
העבדו קול בכל עריהם
וביחולם לאמר צאו
הנה וקראו עלי חת
ועלי עץ שמן ועלי הדס
ועלי תמרים ועלי עץ
עבת לעשות סבת
כחוב: נחמיה ח טו

גיליון הש"ס

גם ואימא יין קרוש פי'
יחא דף טו ע"ב חת'
ד"ה גמר שבת כהני'
שם חבילי קש. עין מיל'
ספר י"ד הלכה ד' מהל'
טומאה נכנס: רש"י ד"ה
צאו הנה שבת חת
בספר קרא. פסוק זה
נחמיה וכן נכנס' בתוס'
דברים לב כ"ו ויחממו
מלתי בעורא ותמן להם
והוא נחמיה וכן נכנס'
דף טו ע"ב נכנס' ד"ה
אכלו שמנים וכן לשון
ה"ס לתמוז דף לו ע"א וכן
נעשה אמר לאו הנה חת
ע"פ דברי ח"ל משהרצ"ל
דף כג ע"ב מתי כג
מילי נעשה נחמיה כן
חבילי חתמיה:

מוסף רש"י

בפסולת גורן ויקב
הכתוב מדבר. שנתן
הכתוב לעשות סך של
סוכה בפסולת גורן ויקב.
כען קשין חתומות. דבר
שאלו מקבל טומאה ונחלו
מן הארץ (ד"ה ג.)

סוכה פרק ראשון סוכה

יב.

עין משפט
גרי מוצה

עו א מ"י פ"ה מהלכות
סוכה הלכה י' קמ"ג
פסוק מן עושה ל' חת
מכנס ספקי טו:
עו ב מ"י שם טו שם
ספקי ח'
עו ג מ"י שם טו שם
טו וקמ"ג שם טו שם
ח' ס' מיל' ספקי ח':

לעזי רש"י

טוילי' (טוילי' ש.)
קיש, כבולות.

רבינו חננאל

ונחמיה. ואישיטא
מכנסים באספך מגדלך
ומיסקך. בפסולת גורן
ויקב הכתוב מדבר. ונחמיה
גם וז. ודקדק רב אשי
מכנסים [מגדלך] שם
מגדלך ולא גורן עצמו.
וכן מיסקך ולא יקב עצמו.
למעשה יין קרוש ויבוא
בו. ונמצא קשיא דרבי
יחמיה דהוה. ועמד לרבי
ר' עקיבא בפסולת גורן
ויקב. רב חסדא [אמר]
מהבא צאו הנה והביאו
עלי זית ועלי עץ [סמן]
ועלי הדס ועלי תמרים
ועלי עץ עבות לעשות
סבת. ככתוב. כתיב. מה
הני גדולי קרקע ולא
מקבלי טומאה אף כל
כחולות. ואישיטא הדס
הוא עבות. מאי היא עבות
[ללולב]. שאר מיני הדס
לסוכה. [בתני] חבילי
קש וחבילי עצים כו'.
אמר ר' יעקב שמעתי
מר' יוחנן דאמר בהל'ין
בתני. הא דקמי' [אין]
מסכין בחבילות והא
דקמי' החוטט בגדיש.
פי' חוטט כמו חופר.
כדנסינן כפא דחט נגרא
בגיה נשרוף חרדלא.
החוטט בגדיש לעשות לו
סוכה אינה סוכה. דא
פסולת משום גזירת אוצר.
והא פסולת מראוייתא
מכנסים תעשה. ולא מן
העשוי. ולא ידענא לפרש
הי מינייהו דאורייתא והא
מנייהו מדרבנן. וישנא
הני חבילות דקמי' אין
מסכין לכתחלה.

א"י מה חגיגה בעלי חיים. לעיל (דף ט.) גבי הא דילפינן איסור
הגא' לא שייך ללקטו הכי:

בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר. רבי יוחנן לא יליף מעני
כבוד מפרש בירושלמי דין כדעמיה ודין כדעמיה רבי

יוחנן אמר עניים למעלה היו כלומר
מן השמים הן חזין ואין זה גידולו מן
הארץ דקמי' מתניתין ור"ל אמר
למטה היו ר' יוחנן מדמי להו כאלם
המשלה לחכמו חכמי וקנקנים ורש
לקיש מדמי ליה כמאן דאמר לחכמה
שלח קופתך וסב לך מיטין והכי נמי
איחא כדנראשית רבה (פרשה יג) ר'
יוחנן אמר אין עניים אלא למעלה
שנאמר ואלו עם עניי שמיא רש
לקיש אמר אין עניים אלא מלמטה
שנאמר מעלה נשאים מקצה הארץ
על דעמיה דרבי יוחנן לאחד שביד
את חכמו חכמים של יין וקנקנים על
דעמיה דר"ל לאחד שאמר לחכמו
מן לי סאה מיטין אמר לו הכא לי
קופתך ואלא מדוד כך אמר הקב"ה
לארץ אימי עניי וקבלי מיטרא:
אמר רבי ירמיה הא מלאת הוא
ובו ואתא רבי ירמיה שדא
ביה נגרא. משמע דרבי ירמיה לא
מוקי ליה לקרא בפסולת גורן ויחמיה
דנפ"ק דר"ה (דף יג.) דרש חג
האסף מאי אסף קליז ופרין רבי
חנינא מי מלית אמרת מאי אסף
קליז והכתיב מגדלך ומיסקך בפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר אמר רבי
ירמיה הא מלאת הוא בידן ואתא רבי
חנינא וסדא ביה נגרא אלמלא מודה
ר' ירמיה דנפסולת גורן ויקב הכתוב
מדבר וי"ל דהכא נמי מודה בה רבי
ירמיה ולא קאמר אלא דלא ידע לשטיי
קושיא דר' ירמיה: **חבילי** ורדיו.
מפרש בירושלמי דאין חבילה
פחותה מעשרים וחמשה קנים:
אין

הך דרבי חייא בר אבא לא שמוע ליה אמר רב אשי אמו חבילי קש וחבילי
עצים משום גזרת אוצר איכא משום תעשה ולא מן העשוי ליכא
והחוטט בגדיש משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזרת אוצר
ליכא ור' יוחנן אמר לך הכא דקמי' אין מסכין בהן לכתחלה הוא
דאין

טעמיה כדא מנייהו אמר טעמא משום גזרת אוצר דמאורייתא כשרה היא ורבנן הוא דגזור שאם אמה אומר כן אין אדם עושה סוכה אלא
הו"ל ואוכל וישן בלאורו במקום שלא נשתמש שם כל ימות השנה והוא עשוי ועומד ולא לשם סך של זל דנהוי שם סוכה עליה ואפילו שם סוכה
שאינה של חג אלא כבית בעלמא וכדא מנייהו פירש טעמא דפסולת דמאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי: **ולא ידענא** הי מנייהו. פירש
לי ר' יוחנן משום גזרת אוצר והי מנייהו משום תעשה ולא מן העשוי: נחמיה אגן. ונשמעה ממה דאמר ר' יוחנן בדוכתא אחריני: **טעמים**
שאלם בא מן השדר. כל ימות החמה: ומנייהו ע"ג סוכה. שם לו כל ימות השנה למקנהו ומנייהו חבילין שם ליבשן ולא לשכך וכשמגיע
החג נמלך עליהם לשכך: והטורא אמרם **תעשה ולא מן העשוי.** בפסול זה שנפק שם שאל לשם סך אפילו לל אלא ליבשן אין שם סוכה
חל עליו והלכך גזר רבנן שלא יסככו בחבילין אפילו הוא מטייל עליה לשם סוכה החג גזירה משום חבילין דכל השנה דאיכא פסול דאורייתא
אלמלא טעמא דמתניתין דהכא משום גזרת אוצר היא ומדרבנן. כל דבר שאלם מקצה ומכניס לקיוס קרי אוצר וחבילין שאלם מכניס כל
ימות הקץ לימות חורף קרי אוצר: **ומדא משום גזרת אוצר.** שמע מינה הך דחוטט בגדיש פסולה דמאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי
היא דהא שמעיה ר' יעקב לר' יוחנן כדא מנייהו פסולה דאורייתא: **ללא ידע** לפרושי הי מנייהו פסולה דאורייתא והי
מדרבנן: **סך דרבי חייא.** דמפרש כהניא לא הוה שמיע ליה: **אמר רב אשי.** מקמי אדרבי יעקב: **אעו.** מרבייהו טעמי מי ליכא לימארינהו
בשמי המנייהו: **חבילי קש משום גזרת אוצר איכא.** מדרבנן: **משום תעשה ולא מן העשוי.** דאורייתא ליכא בתמיהה מי לא משתמע נמי
מתניתין כדאמרת שנינו שם כל ימות החמה קאמר דלא נמלך עליהם לסיכך דהו"ל לה היא גופה פסולה דאורייתא ומיכא שמע ר' יוחנן
דמתניתין דהכא לאו דמאורייתא קאמר: **וחוטט בגדיש נמי משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזרת אוצר ליכא.** מי לא מצינן למימר
נמי דאפילו חת הכל כלפי מעלה ונענע עומרין שעל הסכך וחזר הסכך לשם סוכה קא פסיל ליה מתניתין מדרבנן משום גזרת אוצר
דומינן דלא נענע ועשין מאליהן כדאמרת גבי חבילים דפסולת להו אפילו מניחן שם לשם סך מדרבנן משום גזרת אוצר דכל ימות השנה לאו
ומיכא דייק רבי יוחנן הך טעמי דמוקי להך דמאורייתא וכן מדרבנן: **אמר לך.** ר' יוחנן מתניתין גופייה דייקי כותאלי מתניתין דהכא קמי
אין

